

Η Σειρά των Χαριτών

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Η ΜΑΚΑΡΙΤΙΣΣΑ Η... ΓΟΥΡΟΥΝΑ

Μιά φορά κι 'έναν καιρό, ένας φτωχός χωριάτης είχε μια γουρούνα μαλτέσιχη. Η γουρούνα σάβωντας μιά μέρα με το ρύγχος της σ' ένα χωράφι άνασήκωσε ένα λαγύνη πηλίνο, πούταν χωμένο εκεί. Ο χωριάτης είδε το λαγύνη, το άποξέχωσε, είδε πώς ήταν βαρύ και τό πήγε σπίτι του.

'Ανοίγοντάς το εκεί, έβριε μ' άνοιχτό το στόμα και τόν έπιασε σόγκυχο και χτυποκαρδί!

Τό λαγύνη ήταν γεμάτο φλωριά! Κατοράχηκε ο χωριάτης, άρπασε τή γουρούνα, την έθωψε στην άγκυλιά του και τή γιόμισε φιλά!...

Και με τό δίχτυ του όμως, γιατί άν δεν άνασάκωσε ή γουρούνα στο χωράφι, δεν θά ξετρύπωνε τό λαγύνη και δεν θά γινόταν πεντάπλουτος με τό φλωριά!...

'Από την άλλη μέρα ο χωριάτης, άλλαξε με μιάς.

Καθώς σε σπίτι ψηλό, φώρος φράγικα κι' έβγαίε ξω μ' άμάξι, σιωντάς και λυγιάντας και καρμώνοντας σαν γύφτικο σκεπάρι!

Μά και τή γουρούνα δεν την άδίκισε.

Τής είχε ξεχωριστό διαμέρισμα, τής έρχανε άφθονη τροφή και πάντα όταν την έβλεπε μπρός του, έσκυβε και τή φιλούσε σταυρωτά!

Μιά μέρα όμως ή γουρούνα έσκασε άτ' τή πολυκαργα. Ο χωριάτης βρήκε σ' αυτή τή περίσσεια εύκαιρία να δείξη στή γουρούνα τό αισθημάτα του.

'Ηθελε να τή κηδένη με τιμές, όπως και τής άξιζε.

Σηκώνεται λοιπόν, πάσι στον παπιά του χωριού, και τού λέει τή σκέψη του.

'Ο παπιάς άτόρησε. Πήρε τό χωριάτη γιά μουρλό. Μά ο χωριάτης κάθε άλλο παρά μουρλός ήταν. Βγάζει λοιπόν και τού βάζει μπροστά του ένα μάτσο χαρτονομίσματα.

Μόλις τσέπωσε τά λεφτά ο άιδεσιμώτατος, λούφραξε.

Δέχθηκε να κηδέωνη τή μακαρίτισσα τή γουρούνα με τιμή και με δόξα, κι' έτσι έγινε...

'Ελα όμως πούμαθε τό πράγμα ο δεσποτής!

Τό πληροφορήθηκε κι' έγινε θηγριο! Άκούς να βρεθή παπιάς να κηδέψη γουρούνα!

Δέν χάνει λο πόν καιρό και να λεί τόν παπιά να παρουσιάσει τή μπροστά του.

'Ο παπιάς τά χάνει και τρέχει στό χωριάτη.

— Ένοια σου, τού λέει ο παμπόνηρος ο χωριάτης, μη φοβάσαι και θά πάω έγώ στό δεσποτή.

— Θά πάς εσύ; Θά σε πετάξει όδεσ ο δεσποτής, με τίς κλωτσιές καίμηνε που!

— Μαρέ μη σε γνοιάζει έόνα, διάδωλε... πασά μου ήθελα να πώ! Και σηκώνεται αληθινά, πάει

στην πολιτεία και νάτος μπρός στό δεσποτή. Άκούει ο δεσποτής ποιός είναι και στον άρχίζει στίς φωνές τόν καλό σου.

— Δεσποτή μου, λέει ο χωριάτης, άκουσε και μένα... Έγώ τόσα χρόνια δουλέια και δεν μπόρεσα να πλουτήσω, ενώ ή γουρούνα μου μ' έκανε πλούσιο γιά μιά στιγμή. Έπειτα τής άξιζε και ή κηδεία, γιατί ήτανε και σσηή γουρούνα... Φαντάσου να δής... Πριν φηρήσει σε σάεφτηκε και την άφεντιά σου, και σ' άρπασε χίλια φράγκα ογάλλο... Νάτα!.. Μ' όδηγησε να ρθώ να σου τά δώσω μετά τή θανή της — 'Αμ' μίλα μου έτσι, βλοημένη λέει ο δεσποτής. Μίλα μου να καταλάβω πώς ήταν μυαλωμένη ή μακαρίτισσα. Χαλάλι της τότε!

Κι' έχωσε τό χιλιάριχο στή ζώνη του! Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Ο ΔΑΥ'Ι Δ ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΑΓΓΕΛΟΥ

'Ο μέγας γλύπτης και ζωγράφος Μιχαήλ Άγγελος, όπως όλοι οι μεγάλοι καλλιτέχναι, γνόριζε την αξία του και δεν του άρρεσε να σχολιάζουν και να κρίνουν τά έργα του.

Τήν εποχή που έτελειωσε τό περίφημο του άγαλμα, τόν «Δαυίδ» — ένα από τά μεγαλύτερα γλυπτικά έργα του κόσμου, πού έχει ύψος πέντε μέτρα — ένας ψωροφαντασμένος ευγενής, πήγε να ιδή τό έργο. Ο Μιχαήλ Άγγελος, μολοντί ή επίσκεψις αυτή του ήταν δυσάρετη, άναγκάστηκε να δείξη τό άτελειωτό άκόμη άριστούργημα. Ο επισκέπτης, πού δεν γνώριζε πώς ένα άγαλμα τόσο πελώριο δεν έπαιτριεταί ούτε να κρίνεται, ούτε να κριτεύεται από κοντά, άρχισε να κάνει διάφορες

παρτηρήσεις. Η μύτη μάλιστα του άγάλλματος δεν τή άρρεσε καθόλου.

— Είνε πολύ ζωντή, είπε στον Μιχαήλ Άγγελο, χαλάει όλο τό πρόσωπο.

— Αυτό σάς στενοζωρή; τού άπάντησε ο μέγας γλύπτης. Πράγμα που διορθώνεται εύκολα.

Και παίνοντας με τό ένα χέρι τό σκαπέλο και λίγη μαρμαρόσκονη και με τό άλλο τό σφυρί του, άνέβηκε επάνω στη σκαλωσιά. Μη νομίζετε όμως πώς μίκρυνε καθόλου τή μύτη του «Δαυίδ». Έκανε μόνο πώς την πελεκάη.

Σε κάθε χτύπημα του σφυριού, άφηνε να πέφτη και λίγη μαρμαρόσκονη επάνω στον επισκέπτη του, πού σιεκόταν και τόν έκνέταζε σαν χαζός. Όταν έδωσε καμιά δεκαριά χτυπήματα κ' έφριξε καμιά ζούφα μαρμαρόσκονη, ο Μιχαήλ Άγγελος φώτησε τόν επισκέπτη του με πονηρία:

— Έ, τώρα τί λέτε;

— Α, τώρα, είναι σ' αλήθεια πολύ καλύτερη! άπάντησε έκείνος. Πραγματικά άλλαξε όψη!

Φαντασθήτε τα γέλια πού έκανε ο Μιχαήλ Άγγελος κάτω από τά μουστάκια του.

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΣΑΣ

ΣΥΛΛΟΙ ΚΑΙ ΓΑΤΟΙ

Τό παιχίδι αυτό είναι διασκεδαστικότατο, πρέπει όμως να παιχθί στο ύπαιθρο.

Τά παιδιά χωρίζονται σε δύο ομάδες. Στους σκύλους και στους γάτους και πρέπει να τους πιάσουν προτού αυτοί φθάσουν στην τούκα.

Όπως έξερτε όμως, οι γάτοι δεν γυρίζουν ποτέ τή ράχη τους στον έχθρο κι' έτσι πρέπει να φέγουν τρέγοντας προς τά πίσω. Έννοείται ότι ξεκινούν από ένα σημείο πού βρί

σκαιται από την τούκα σε άποστασι πολύ μικρότερη άπ' ότι βρίσκεται τό σημείο άπ' όπου ξεκινούν οι σκύλοι. Η «χάρη» αυτή τούς κάνει συχνά να φτάνουν στην τούκα πριν προλάβουν να τούς πιάσουν οι σκύλοι.

'Όσοι γάτοι πιάνονται γίνονται κι' αυτοί σκύλοι και κυνηγούν τους ύπολοίπους πρόην συναδέλφους τους.

Δοκιμάστε τό παιχίδι αυτό, προσέξτε όμως να τό κάνετε σ' ένα πολύ όμαλό μέρος γιά να μη σκοντάψετε πουθενά και χτυπήσετε άσχημα.

Στό σχολείο

'Ο καθηγητής έρωτά τήν άμελή μαθητή. — Λοιπόν δεν έξερεις σε τί χρησιμοποιεί τό βαμπακι; 'Από τί είναι κατασκευασμένο τό παντελόνι σου;

'Ο άμελής μαθητής. — Μά από ένα παλόν παντελόνι του πατέρα μου!

'Η μικρή Έλχη κάνει την προσευχή της:

— Θεέ μου, σε παρακαλώ γάμε ώστε πρωτεύουσα της Ιταλίας να γίνή το Μιλάνο!

'Η μητέρα της. Γιατί, παιδί μου; — Γιατί στό διαγωνισμό της Γεωγραφίας έτοι έχω γράψει!...

'Αναγγέλλουν στό μικρά Νίκο ότι την Κυριακή θά στεφανώσουν τό άγαλμα του Κακαϊσιόκαχη.

Και ο μικρός Νίκος έκπληκτος: — Μπά! Δέν τώζερα τήν άγάλμα παντρεύονται!

'Ο Μαθιός

Στό πράσινο ο Μαθιός λειβάδι βόσκει όλη μέρα τό κοπάδι κι' όλο και παίζει θλιβερά γιά τό Θεό πούνε ψηλά

με τή φλογέρα αγή και βράδυ. «Μαθιέ, πού βρήκες τήν φλογέρα πού τον γεμίζει τόν άγέρα, με κλάμμα τόσο θλιβερό,

πού όλο κι' άπλώνεται πιά πέρα, πού φτάνει ως πάω στό Θεό».

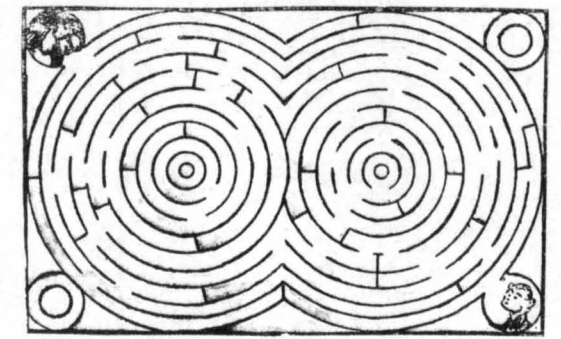
«Άρεντικό μου, είναι φτιαγμένη άπ' τήν ίδια τή φρεμμένη μέσα στο χόμα πού κρατά

στή μάνα μου τήν πεθαμέ η... Μ. Conohuitsbva

Λύσεις των άσκησεων τού φύλλου της 22 — Αύγ. 1986

- Τρίγωνον
 Π Ε Λ Ο Π Ι Δ Α Σ
 Ε Π Ε Λ Α Σ Ι Ε Σ
 Α Ε Π Ι Α Ο Σ
 Ο Α Ι Γ Θ Σ
 Π Α Δ Ο Σ
 Ι Σ Ο Σ
 Δ Ι Σ
 Α Σ
 Σ

Λεξιγράφος
 Σήμαντρο (Σήμ, άντρον)
 'Αναγραμματισμός
 'Αλκυεις - Πλειάς
 ΟΙ ΛΥΤΑΙ: 'Ορθός λύσεις τών

Βεθ κάτι ώραιό Χουρμά'ες! Ο φουκαράς ο πιτσιρικός τούς βλέπει και τού τρέχουν — με τό συμπάθετο — τά σάλια! Πώς να περάσει άπ' τό λαβύρινθο πού βρίσκεται μπροστά του και να τους ρίξει στην κοιλιά του! Πώς ;.. Μπορείτε να τόν περάσετε οσής; Βοηθήσατε τον τόν κακόμοιρο. Θά διασκεδάσετε έτσι ψάχοντας γιά τό δρόμο και συγχρόνως... θά φάτε και κανένα κουρμά. Καλή επιτυχία λοιπόν και καλή όρεξι.

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΥΠΟΘΕΤΗ ΕΡΕΥΝΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΠΩΣ ΚΕΡΔΙΣΑΝ ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΤΟΥΣ ΧΡΗΜΑΤΑ ΟΙ ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΕΞΕΧΟΝΤΕΣ ΕΛΛΗΝΕΣ

Πώς εξησφάλιζε το πρώτο του χαρτζελίκι ο κ. Γ. Πάπ. 'Εμπόριον... Πνεύματος! Πενήντα λεπτά το αστείο! 'Ο κινησός που είδε ο 'Οδυσσεύς ήθε... λαθραίος; Νέα επιχείρησις του κ. Πάπ. Μεταφραστὴς ἐρωτικῶν ραβδασκικῶν. Τὰ πρῶτα χρήματα του κ. 'Επιτροπᾶκη. 'Ο... Βασιλεὺς διακελεύεται! στὸ πατακτζίδικο. Τὶ ἀφηγεῖται ὁ κ. Λουκάς Κα- ννακάρης—Ρεῦφος κλπ. κλπ.

Γ!

'Ο κ. Γ. Πάπ, ἀπ' αὐτῶν πλεόν διακεκριμένων συγγραφεῖς, πολιτευτῶν καὶ δημοσιογράφων, μᾶς ἀφηγεῖται τὰ ἑξῆς, ἀπαντῶν εἰς τὸ ἐρώτημά μας: «Πῶς κέρδισα τὰ πρῶτα του χρήματα»:

—Εἰς ἡλικία 14 χρονῶν ἤμουν μαθητὴς τῆς Δ' Γυμνασίου. Φοιτοῦσα στὸ γυμνάσιο Νέα Πόλεως. Εἶχα ἐκεῖ καὶ ἕναν συμμαθητὴ πλοῦστο, ἀλλὰ πάμπωχον τὸν νοῦν. Αὐτὸ φάνεταί τοι ἐκαταλάβαινε καὶ θέλοντας νὰ φάνεταί ἐξυπνος, μὲ εἶχε πολιορκήσει νὰ τοῦ λέω ἀστεία, τὰ ὅπλα μεταχειρίζετο κατόπιν δικὰ του στὶς κοσμικὰ συγκεντρώσεις καὶ συναναστροφές... Τὰ πρῶτα λοιπὸν χρήματά μου, τὰ κέρδησα ἀπ' αὐτὸν. Πῶς; Ἀποδοῦναι: Τοῦ πούλοσα κάθε ἀστείο 50 λεπτά καὶ αὐτὸς, τὸ παρουσίαζε ὡς δικό του!.. — Θεορῶμαι μάλιστα οὐ εἰς διάστημα 2—3 μῶν ἔληξα ἐμπερευμένους... πνεῦμα, 100 περίπου δραχμᾶς, πρὸς ἄνευ σπουδαίῳ γὰρ τὴν ἐποχὴ ἐκείνην.

'Αλλὰ καὶ τ' ἀστεία ποὺ τοῦ ἔδωσα ἦσαν τὸν ἀριθμὸν 200. Θὰ σὰς ἀναφέρω ἕνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἀστεία, ποὺ διημιμήθη, ἐξαιρετικῶς αὐτὸ, 1 δραχ. Στὴν «'Οδύσσεια» κάπου ἀναφέρεται ὅτι ὁ 'Οδυσσεύς εἶδε «κ α π ν ὀ ν ἄ ν α θ ῶ σ κ ο ν τ α κ λ π.» 'Επειδὴ λοιπὸν ἦταν ἡ σειρά τοῦ μαθητοῦ αὐτοῦ νὰ βῆ στὸ μάθημα νὰ ἐξηγήσῃ τὸ ἀρχαῖο κείμενον, τὸν ἐβάλα νὰ ρωτήσῃ τὸν καθηγητὴ ἂν ὁ κ α π ν ὀ ν αὐτὸς ἦταν φ ο ρ ο λ ο γ η μ ἔ ν ο ς ἢ ὄχι! Τὸ ἀστείο ἄρρεσε στὸν καθηγητὴ κ' ἐγὼ τὸ διημιμήσα πρὸς 1 δραχμὴν... ἐπειδὴ ἐξῆψωση τὸν μαθητὴ ἀπάντην τοῦ καθηγητοῦ τοῦ.

'Αλλὰ ἡ «φάρμακα» αὐτὴ γρήγορα σταμάτησε, ἐξαντληθέντων τῶν ἀστέιων μου. Τότε κατέφυγα σὲ κάποιον Καζαμία τῆς ἐποχῆς. 'Αλλὰ γρήγορα ὁ φίλος μου ἀνακάλυψε τὴν πονηρία μου, ὅτι δηλαδὴ τοῦ ἐπούλησα «κλοπιμαῖον εἶδος», θύμισσε γὰρ τὴν ἀπάτη αὐτὴ κ' ἐπαινετὸ ἐμπόριό μας.

'Ἐδῶ σταμάτη ἡ μαθητικὴ αὐτὴ ἱστορία τῆς εἰσπραξέως τῶν πρώτων χρημάτων. 'Ἐγὼ ὅμως κ' ἀλλ' ἡμῶς ὡς φοιτητῆς—ὀλίγους μῆνας μετὰ τὰ παραπάνω.

'Όταν λοιπὸν ἤμουν φοιτητὴς κατόρθωσα καὶ διωριστικὰ γραφεὺς στὴν Νομαρχία 'Αθηνῶν γιὰ ἕνα φεγγάρι. Εἶχα λοιπὸν ἐκεῖ ἕναν προϊστάμενον ποὺ καὶ σήμερα μοῦ μέλει ἀξέχαστος γὰρ τὴν καλωσύνη του. 'Ἐν πρώτοις, συνεννοήθηκα ἀμέσως—ἀμέσως. 'Ἐκεῖνος ἦταν ἐρωτευμένος μὲ μιὰ γαλλίδα γκυβερνάντα καὶ δὲν ἤξευρε γρὴ γαλλικά. 'Ἐγὼ πάλιν ἤξευρα γαλλικά καὶ εἶχα ἀνάγκη κάποιος ἐλευθερίας γιὰ νὰ παρακολουθῶ τὸ Πανεπιστήμιον τὰ μαθήματά μου. 'Ο προϊστάμενος μου λοιπὸν μὲ ἀπέσπασε στὴν ἰδιαιτέρα του ὑπηρεσία, ὅπου ἡ μόνη μου ἐργασία ἦταν ἡ σύνταξις τῶν ἐρωτικῶν τῶν ἐπιστολῶν πρὸς τὴν γαλλίδα καὶ ἡ μεταφράσις τῶν ἐπιστολῶν ἐκείνης. Κατόπιν τῆς ἀγαρίας αὐτῆς ἤμουν ἐλεύθερος νὰ κάνω ὅτι θέλω. Διὰ τὰς ὑπηρεσίας μου αὐ-

ἀνωτέρω ἀσκήσεων καθὼς καὶ τῆς Μαγικῆς Εἰκόνας, ἐστὲλε ἡ δὲς 'Α ν ν α Δ η μ ο υ, Βασιλεῖου Βουλγαροκτονῆ, 41 'Αθῆναι, πρὸς τὴν ὁποῖαν ἀπέστειλαμε ὡς δῶρον τὴν «Σφίγγα τῶν Πάγων» τοῦ 'Ιουλίου Βέου.

Δόσεις τῆς μαγικῆς εἰκόνας καὶ τῶν ἀσκήσεων τοῦ φύλλου τῆς 27 Ἀγούστου.

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΟΝ

'Ο ἀναζητησὸς μπαρίμα Σπίθος φάνεταί ἂν ἀναποδογυρῶσιν τὴν εἰκόνα, κάτω ἀπ' τὰ πόδια τοῦ ἀγοριοῦ ποὺ στέκεται ὀρθοῖο τὸ αἰσιότερο κλαδί τοῦ δένδρου.

Δεξιόγριφος
Φιλόμορα (Φι-λόρα)
Στοιχειόγριφος
Πιλάτος—πλάτος.
ἡ τὴν ἑπί τάς.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ: 'Ορθὰς λύσεις τῆς Μαγικῆς εἰκόνας καὶ τῶν ἀσκήσεων ἐστειλεν ὁ κ. Γ ε ὠ ρ γ ι ο ς Π ρ ι ο ν ι σ τ ῆ ς ('Αμυλιόπολις Βόλου), πρὸς τὸν ὁποῖο ἀπέστειλαμε τὴν «Σφίγγα τῶν Πάγων.»

τὰς ποὺ ἐπρόσφερα εἰς τὸν γηραῖον προϊστάμενον μου, τὸ Κράτος μ' ἀποζημίωον μὲ 60 δρχ. μηνιαίως.

'Η ἱστορία μου αὐτὴ δὲν τελειώνει ἐδῶ· εἶχε ἀκόμα μιὰ μικρὴ συνέχεια, ἡ καλύτερα τὸ τέλος τῆς καὶ τὸ τέλος τῆς αὐτὸ εἶνε καὶ τὸ τέλος τῶν σχέσεων μου μὲ τὰ δημόσια ταμεῖα, διότι τὰ χρήματα αὐτὰ, ἦσαν τὰ πρῶτα καὶ τελευταῖα ποὺ ἔληξα ἀπὸ τὸ Κράτος.

'Ο ἐρωτικὸς προϊστάμενός μου, ζύγισε 60 τουλάχιστον κιλὰ, κ' ἦταν περισσότερο ἀπὸ μεσήλιξ. Καὶ ὅμως ἡ γαλλὶς φίλη του τὸν ἀπέκαλε στὰ γράμματα τῆς «μ ὀ ν π τ ι ο ὑ ἄ ῶ!» 'Ἐγὼ μὴ μπορῶντας νὰ χωνέσω αὐτὰ τὰ ἀποια τῆς εἶπα μιὰ μέρα πρὸς περπατοῦσα μαζί της καὶ περνοῦσαμε ἔξω ἀπὸ ἕνα σιδηροδρομῶν, δεχθόντάς τῆς ἐμὰν τεράστιο κλοσφί, καταλλήλου γιὰ ἔλεφαντα:

—Νὰ ἐνα κλοσφί καταλλήλου γιὰ τὸ πούλιόν σου!

Τῆς κόστισε πολὺ τῆς τρυφερῆς γαλλίδος τὸ ἀστείο μου αὐτὸ καὶ τὸ σπουδαιότερο μου κόστισε καὶ μένα. Γιατί, μόλις τὸ ἔμαθε ὁ προϊστάμενός μου, φρόντισε ν' ἀπολύθῃ τῆς ὑπηρεσίας!

Αὐτὰ εἶνε τὰ ἀνέκδοτα ποὺ θέλετε γιὰ τὴν ἐρευνά σας, καὶ αὐτὰ εἶνε τὰ πρῶτα καὶ τελευταῖα χρήματα ποὺ εἰσπράξα καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ βίου ἀπὸ τὸ δημόσιον Ταμεῖον, τὸ ὁποῖον σήμερα ὄλος ὁ καλὸς κόμορος νύμεται διὰ τὸ... κ α λ ὀ ν τ ο υ!

'Ας ἀκούσωμε τώρα κ' ἕναν ἀπὸ τοὺς πλεόν συμπαιθεῖς καλλιτέχνας μας, τὸν βαρόντο κ. ΠΕΤΡΟΝ ΕΠΙΤΡΟΠΑΚΗΝ.

—Τὰ πρῶτα μου χρήματα, μᾶς λέγει ὁ κ. 'Επιτροπᾶκη, τὰ ἐκέρδησα πουλώντας δύο σβούρες ἀντὶ 15 λεπτῶν, ὅταν ἤμουν μικρὸ παιδί καὶ πηγαίνα ἀκόμα στὸ δημόσιον σχολεῖο. Θύματα μου ἦσαν δύο εὐποροὶ συμμαθηταί μου. 'Αργότερα ὡς καλλιτέχνης, μόλις ἐμφανισθεῖς εἰς τὸ κοινόν, ἐκέρδησα τὸ πρῶτον εἰκοσιπεντάριον, χάρις στὴν φρονίμῃ μου. Μοῦ τὸ ἔδωσε ὁ μακαρίτης Βασιλεὺς 'Αλέξανδρος, ὁ ὁποῖος ἕνα βράδι διασκεδάζοντας μὲ μερικὸς φίλους του σ' ἕνα σπίτι, κοντὰ στὸ δικό μου, θέλησε νὰ ἔχη κ' ἕναν καλὸ τραγουδιστὴ.

Στὸ σπίτι αὐτὸ, γνωστὸ καὶ σὲ μένα, μᾶς κάλεσαν πρὸ τὸν ἀληθινόν φίλο μου καὶ βαρόντο κ. Γιάννη Βλασιθὴ γιὰ νὰ ποιῆμε λίγα τραγουδιὰ καὶ τοῦ καιροῦ μὲ κίθαρα, πρὸς «ξεφάντισιν» τῶν φίλων» ὅπως λέγει καὶ ὁ μακαρίτης ὁ Δημ. Γουζέλης στὸ «Χάος» του. Ψιλά βέβαια δὲν περιμέναμε, μᾶς ἀκούσθη ἡ τιμὴ ὅτι θάταγαουδοῦσαμε πρὸς χάριν τῶσιν ἐκλεκτικῶν κ' ὑψηλῶν προσώπων. 'Αμα ὅμως τελειώσαμε, ὁ τότε τυπασιοστὴς τοῦ μακαρίτη 'Αλέξ νδρου κ. Σκαρλάτος μᾶς συνώδεψε ὡς τὴν ἔξοδο καὶ ἐνῶ μᾶς χαιρετοῦσε, εὐχαριστώντας μας, μὲ ἐνεργείαν ἐνα εἰκοσιπεντάριον—ποσὸ γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη σημαντικὴ, ἀλόκληρη περιουσία γιὰ μὲ. Φύγαμε τότε τρέχοντας γιὰ νὰ πᾶμε νὰ τὸ χαλάσουμε καὶ νὰ τὸ μοιραστοῦμε, ἀλλ' ἔπειδὴ ἡ ὥρα ἦταν προχωρημένη, μὴ βέσκοντας κανένα μαγαζὶ ἀνοικτὸ, καταλήξαμε σ' ἕνα πατακτζίδικο, κοντὰ στὸ Μοναστηράκι. 'Ἐκεῖ καταφάραμε ἐν μέσω ζωηράς ἐθδμῆς, ὄχι μόνο νὰ χαλάσουμε ἀλλὰ νὰ... διαλοῦσιν τὸ εἰκοσιπεντάριον εἰς τὰ ἑξ ὧν συνετέθη γελωντῶνας, ὡς τὸ πρῶτον...

'Ο πολιτευτὴς καὶ πρῶτος τοῦ Συλλόγου πρὸς προστασίαν τῶν ἐγγυῶν προϊόντων κ. Λ ο υ κ ἄ ς Κ α ν α κ ἄ ρ η ς — Ρ ο ὗ φ ο ς, ἀπαντᾷ ὡς ἑξῆς τὸ ἐρώτημά μας:

—Τὰ πρῶτα μου χρήματα τὰ κέρδησα ἀμέσως μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατέρα μου, ὡς δικηγόρος καὶ εἰς ἡλικίαν 20 ἐτῶν. Γιὰ νὰ συντηρήσω τὸ σπίτι μου, ἐνέβηθον εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἐργασθῶ. Τὸ δικαίωμά μου τὸ εἶχα. Καὶ εἶπα: «'Εμπρός! 'Ανάγκη ἐργασίας!» Καὶ δικηγόροσα. 'Η πρώτη ἐπίστασις πρὸ ἀνάγκη ἦτο μιὰ πρῶτη πώση κακογυμῆτος. Μετὰ μιὰ ὑπόθεσις ἀγωγῆς. Τὴν δευτέραν αὐτὴν ὑπόθεσιν τὴν ἔφερα γρηγορότερα εἰς πέρας. Καὶ μὲ χαρὰν μου εἰσέπραξα, ὀλίγας ἡμέρας κατόπιν, 300 δρχ. Ταυτοχρόνως εἰσπράξα καὶ 500 περίπου δρχ. ἀπὸ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ κακογυμῆτος. Καὶ φαντασθεθε βέβαια τὴν χαρὰν μου, ὅταν ἀνήγγελα στὸ σπίτι μου, τὰς πρῶτας αὐτὰς ἐπιτυχίας μου καὶ τὰς πρῶτας εἰσπράξεις μου!.. Τοιουτοτρόπος ἄρχισα τὸ στάδιόν μου.

Εἰς τὸ ΠΡῶΣΧΣΣ: Νίκα, ἀτελείτως.

'Ο κ. Γεώργιος Πάπ (Σκίτσο τοῦ Πρωτοπάτη)